Proletari din toate țările uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VIII * nr. 48 (504) miercuri 13 iunie 1956 * 4 pagini 15 bani.

Congresul al II-lea al U.T.M. e așteptat cu bucurie și nerăbdare nu numai de utemiști, ci și de frații lor mai mici — pionierii. Și așa cum utemiștii întîmpină Congresul cu minunate realizări în producție, în învățătură, în știință, și pionierii doresc mult ca acest eveniment să-i găsească cu multe înfăptuiri frumoase.

Ne-ar bucura, fără îndoială, să vă înfățișăm realizările pionierilor din întreaga țară. De sigur însă că n-am avea loc pentru toate. De aceea, vă vom povesti doar cîteva lucruri realizate în cinstea Congresului U.T.M., de către pionierii din regiunea Constanța.

In cinstea Congresului U.T.M.

AȘA CUM ȘTIȚI ȘI VOI...

...stringerea fierului vechi a devenit o tradiție pionierească. De aceea, începem prin a vă spune că pionierii din regiunea Constanța au strîns mii de kilograme de fier vechi.

Pionierii nu au lăsat necercetat nici un colțișor unde ar fi putut găsi obiecte vechi, de fier și iată că munca lor a fost încununată de succes.

„Noi am strîns pînă acum 1144 kg. de fier vechi" — raportează cu mîndrie pionierii din comuna Petroșani.

Iar cei de la Școala de 4 ani din comuna Zorile, le răspund: „...și noi am strîns 2500 kg. deși sîntem mai mici și mai puțini decît voi!".

Deci, luați aminte!

MAI ȘTIȚI APOI...

...că acțiunea cea mai de seamă a pionierilor în cinstea Congresului este creșterea viermilor de mătase. Iată că pionierii din această regiune cresc și viermi de mătase. Dacă vreți să știți cantitatea, aflați atunci că Școala de 7 ani Ostrov crește 10 gr. de sămînță, Școala de 7 ani Adam-Clisi 10 gr., Școala de 4 ani din Velichioiu, unde sînt mai puțini copii, 5 gr. de sămînță, etc.

Dacă veți înmulți aceste cifre cu numărul școlilor din regiune, veți obține o respectabilă cantitate de semințe, din care, vă închipuiți, va ieși o puzderie de gogoși de mătase.

ȘI INCA DOUA ȘTIRI.

Una din comuna Ion Corvin și a doua din comuna Mîrleanu:

Pionierii din Ion Corvin s-au gîndit adesea ce lucru frumos ar putea dărui localnicilor, în cinstea Congresului U.T.M. Și cum, atunci cînd există dorința, ideile nu se poate să nu apară și ele, iată ce au hotărît copiii: să dăruiască comunei un parc. Dar ce să mai lungim vorba: pionierii s-au pus pe lucru și în scurt timp comuna lor a fost înzestrată cu un mic și frumos parc, așezat chiar în centru.

Iar cei din Mîrleanu, buni cultivatori de legume, și-au făcut o grădină de zarzavat pe care au împrejmuit-o cu un gard viu de liliac.

„INTOARCERE VICTORIOASA!"

După prima privire întrebătoare, mama și surorile au zîmbit: La examen totul a mers bine!

Unde este clubul? cît costă trenul? cine poate pleca

(Gheorghița reporterul dă cîteva lămuriri)

Deunăzi, am primit cîteva scrisori care m-au făcut să cred că unii copii n-au prea înțeles cum e cu Clubul Tinerilor Turiști. Tocmai de aceea vreau să dau aici cîteva lămuriri.

In țara noastră, sumedenie de copii pornesc vara în excursii prin ținutul natal. Copiii își propun, astfel, să cerceteze plantele și animalele care trăiesc prin preajma satului sau orașului lor natal, culeg legende, cîntece și poezii populare, alcătuiesc istoria satului sau orașului lor. Pentru ca cele aflate și descoperite de ei să fie aflate de toți copiii, gazeta noastră a inițiat în paginile sale un „Club al Tinerilor Turiști". Sub acest titlu vor apare în gazetă însemnările, fotografiile, desenele, trimise la redacție de către tinerii turiști. Cele mai bune dintre ele, vor fi premiate în cadrul concursului organizat de gazetă.

Pentru ca la redacție să se știe dinainte care dintre copii pornesc în excursii, tinerii turiști au fost invitați să trimită la redacție planurile lor de excursii — urmînd ca ei să fie înscriși pe o listă specială. Primele înscrieri s-au și făcut.

Așa dar, acum nu ne este greu să dăm răspuns acelor întrebări pe care le vedeți și în titlu. In ce oraș se află Clubul? — ne-au întrebat un grup de fete de la Școala de 7 ani mixtă, din comuna Dobîrceni, regiunea Suceava. Răspunsul e simplu: Clubul se află în „orașul" cu numele „Paginile Scînteii pionierului". Cît costă trenul și ce vîrstă trebuie să aibă turiștii? — ne-a întrebat Petrașciuc Liliana din comuna Dornești, raionul Rădăuți. Deobicei, trenul nu costă nimic, din simplu motiv că pentru a cerceta ținutul natal nu prea ai nevoie să te folosești de el. Iar cît privește vîrsta, din cîte știu eu, nu s-a întîmplat niciodată să se ceară actul de naștere celor care cercetează ținutul natal. Totuși, tînărului turist i se cere o vîrstă: vîrsta școlarului.

Acestea am avut să vă comunic, copii. Trimiteți cît mai repede planurile voastre de excursii la redacție.

GHEORGHIȚĂ REPORTERUL

„Numai de-aș trece cls. a VII-a..."

Au trecut aproape trei ani de atunci.

Se sărbătorea sfîrșitul anului școlar. În sală se împărțeau premii celor care învățaseră cu sîrguință. Undeva în fundul clasei, ședea o fetiță tăcută. Ochii ei, scăldați în lacrimi, priveau triști înainte.

— „Ce rușine! Ai rămas repetentă. Ce rușine!" — îi șoptea un glas dinăuntru. Și, cu toate că nu se uita nimeni la ea, Constanța simțea că o mie de ochi o privesc mustrător. Se sculă și ieși...

...Vacanța a trecut pe nesimțite. Noul an școlar a bătut și în geamul Constanței Mușat.

„Am să învăț mult". Cu acest gînd porni Constanța spre școală. Pășind pragul clasei în care învățase și anul trecut, observă că aici toate erau neschimbate. Doar fetele care deschideau sfioase ușa erau altele.

S-a așezat la vechiul ei loc și aștepta curioasă să-și cunoască noua colegă de bancă. Băncile s-au umplut rînd pe rînd, doar locul de lîngă Constanța a mai rămas liber.

— Ce-o fi cu fata asta aici? șopti cineva.

Iar o altă șoaptă răspunse:

— Poate e repetentă, nu vezi ce mare e?

— Trebuie să vă așezați după mărime în bănci, le spuse tovarășa profesoară.

Și Constanța observă atunci că fetele se feresc de ea. A rămas tot singură în bancă. Zilele care au urmat, Constanța și-a dat bine seama că pe ea n-o iubește nimeni. Răspunsurile ei erau tot slabe

— Ți-am spus eu că e repetentă... Nu știe nimic! auzi iar șoapte.

Și colegele ei au început să cerceteze cu priviri iscoditoare pe această fată ciudată — picată cine știe de unde în clasa lor.

Dar n-a întrebat-o nimeni niciodată: Ți-ai învățat lecțiile? Unde stai? Cum te cheamă?

Constanța ședea tăcută în banca ei, iar cînd i se punea vreo întrebare răspundea stingherită.

Într-o zi, tovarășa dirigintă o chemă în cancelarie și o întrebă:

— Ce-i cu tine, Mușat? De ce ești tristă?

— Of! Numai de-aș termina clasa a VII-a! N-am să mai învăț deloc... răspunse Constanța. Într-o dimineață cînd Constanța sosi la școală, în banca ei ședea cineva.

— Eu sînt cît tine de înaltă, vrei să stăm împreună? o întrebă Georgeta Bogneanu.

— Tu?... De ce? întrebă Constanța uimită.

— Vreau să stau cu tine... îmi place...

Georgeta era o pionieră silitoare și avea numai note mari. Dar, pe lîngă notele mari,

(continuare în pag. III-a)

AMINTIRILE UNUI UTECIST

Cum ne descurcam?

(Continuare din nr. trecut)

Ghicesc pe fețele voastre o întrebare: dacă noi uteciștii dăruiam atîta din timpul nostru pentru a îndeplini sarcinile de organizație, cum ne descurcam cu învățătura?

Aflați că la noi învățătura se afla la locul de cinste pe care îl are și astăzi. Oricum ar fi stat lucrurile, trebuia să vii cu lecția învățată. Asta era lege!

S-a întîmplat însă ca unii dintre noi să mai și uite acest lucru. Astfel, aveam în clasă pe unul Eugen. Un bun utecist, dacă ar fi să ne gîndim numai la felul în care își îndeplinea însărcinările. Insă Eugen nu se prea împăca cu învățătura. Intr-o zi, cînd l-am luat la rost pentru asta, știți ce ne-a spus? „Ei, ia mai lăsați-mă în pace! Sînt alte lucruri cu mult mai importante de făcut acum". Am rămas uimiți. Vezi, nu eram obișnuiți cu asemenea păreri. L-am lăsat în pace.

La o oră de istorie, Eugen fu chemat la tablă. Profesorul nostru de istorie era un om foarte învățat, trebuie s-o recunoaștem. Insă în ceea ce privește alte chestiuni, el avea păreri opuse părerilor noastre și nu prea ne avea la inimă. Pentru știința lui îl respectam însă și-l iubeam. Voiam să-i dovedim că noi uteciștii sîntem cei mai buni... Și cum puteam face asta, decît învățînd bine, purtîndu ne frumos, arătîndu-i că punem mai presus de orice munca?

De aceea ne-a durut pe toți cînd Eugen n-a putut să răspundă la întrebări și a mai fost și obraznic.

Profesorul a zîmbit însă ironic, ca și cum ar fi spus: „Lasă că vă cunosc eu", iar cineva din bancă, vreun bun „prieten" al nostru, a chicotit: „E utecist, domnule profesor..."

In recreație, de parcă ne-am fi vorbit cu toții, nimeni nu i-a adresat lui Eugen nici un cuvînt. Dar nici el nu vorbi cu noi. Se vedea însă că e necăjit rău.

Peste cîteva zile, celula noastră s-a adunat. Primul lucru care s-a discutat a fost întîmplarea cu Eugen.

— Cum, a strigat el care se vede că de mult fierbea. In loc să-mi țineți mie parte, faceți pe plac reacționarilor? Oare n-am dovedit că sînt un bun utecist, nu îndeplinesc bine însărcinările?

— Nu, n-ai dovedit că ești un bun utecist — i-au răspuns băieții. Un bun utecist trebuie, mai înainte de toate, să-și cîștige respectul celor din jurul său. Ori tu nu numai că nu ești respectat, dar faci și de rîs numele U.T.C.-ului.

— Eu cred că Eugen n-a înțeles un lucru foarte important — a intervenit Soare, secretarul celulei, cu glasu-i calm și cumpănit. Cînd această luptă deschisă cu reacțiunea se va sfîrși, va începe o alta și mai mare. Țara noastră are nevoie de oameni bine pregătiți, care s-o poată reconstrui. Atunci, care va fi locul lui Eugen? E adevărat că pentru noi e mai greu. Noi învățăm și ne pregătim în toiul luptei. Așa că Eugen să nu se laude cu îndeplinirea sarcinilor atîta timp cît nu învață. Și părerea mea este că Eugen să nu mai primească nici o însărcinare pînă cînd nu va răspunde bine la lecții.

Era o pedeapsă grea aceea de a nu mai primi însărcinări și nici un utecist nu și-o dorea. Eu cred că Eugen a suferit mult în sinea lui, însă i-a prins bine.

Iacă, astfel priveam noi uteciștii învățătura.

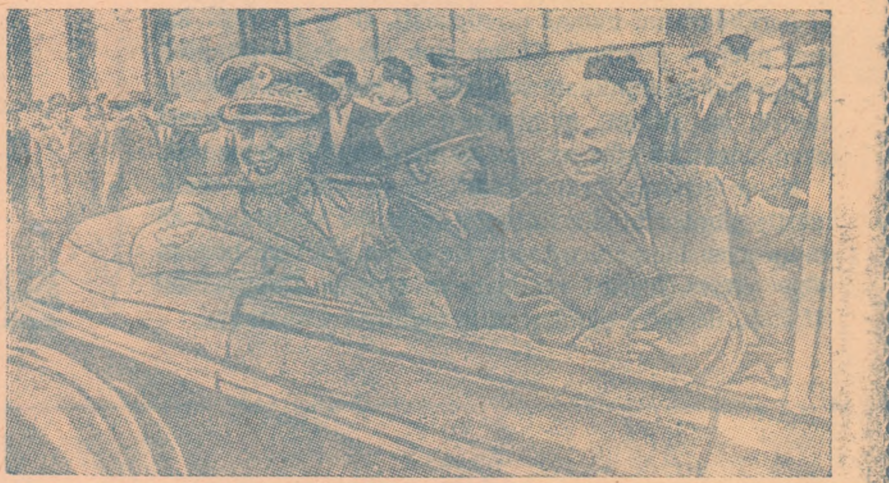
Acum, după ce v-am povestit toate acestea, mă simt mai puțin vinovat. Să știți că n-am cerut voie lui Voicu să vi le povestesc și s-ar putea să se supere, deoarece el este un om foarte modest și niciodată nu i-a plăcut să fie înfățișat în chip de erou.

Dar, dacă îi voi spune că povestirile lui v-au folosit vouă, copiilor, ca să aflați despre viața și lupta uteciștilor, sînt sigur că are să mă ierte.

A. WEISS

(sfîrșit)

IN MIJLOCUL OAMENILOR SOVIETICI

Mii și mii de oameni umpleau străzile Moscovei în acea zi de la începutul lui iunie, cînd Iosip Broz Tito, președintele R.P.F. Iugoslavia, a sosit în Capitala Uniunii Sovietice. Mașinile în care se aflau conducătorii sovietici și cei iugoslavi se acoperiseră de flori. Necontenit alte aplauze, manifestări de simpatie și entuziasm porneau din mijlocul mulțimii adunate. Din primirea aceasta caldă pe care cetățenii Moscovei au făcut-o oaspeților iugoslavi, sosiți în vizită prietenească, se resfrîngea bucuria lor sinceră, marea lor satisfacție de a vedea întărindu-se, căpătînd noi orizonturi legătura veche, istorică, dintre două popoare f[illegible]țești.

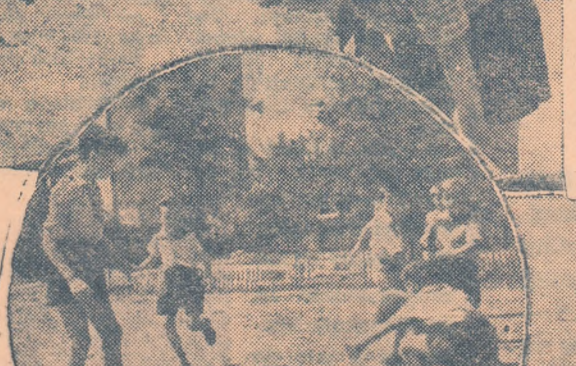
De-a lungul vremurilor, poporul rus și poporul iugoslav au fost deseori unite prin luptele aprige duse împotriva dușmanului comun care voia să le înrobească. Eroismul și jertfele din anii de luptă împotriva ocupanților fasciști au cimentat și mai mult relațiile dintre popoarele Uniunii Sovietice și ale Iugoslaviei. Un timp, în perioada de după război, aceste relații au fost umbrite, împiedicate, fără ca vreunul din cele două popoare să dorească asta. Datorită politicii leniniste, înțelepte, a conducerii sovietice, aceste greutăți au fost însă înlăturate, și, azi, legăturile sovieto-iugoslave merg pe făgașul lor firesc, de prietenie și colaborare pașnică. Faptul acesta e îmbucurător pentru toate țările din lagărul păcii și socialismului, pentru toate popoarele lumii care iubesc pacea. Popoarele Iugoslaviei construiesc și ele, în patria lor, socialismul. Colaborarea, schimbul de experiență dintre țările socialiste vor fi deci și mai rodnice, frontul păcii și mai închegat, mai puternic.

Iată de ce oamenii sovietici l-au întîmpinat călduros pe președintele Tito. Iosip Broz Tito a purtat discuții prietenești cu conducătorii sovietici, a vizitat cu emoție locuri istorice din Moscova, a stat de vorbă cu oameni ai muncii sovietici, cărora le-a adus salutul popoarelor iugoslaviei. Zilele trecute președintele Tito a vizitat Leningradul, unde s-a bucurat de aceeași primire veselă și frățească. El va mai merge și în alte orașe sovietice. Pretutindeni va fi întîmpinat cu bucurie, deoarece oamenii sovietici au toți aceeași dorință vie, pe care a exprimat-o N. A. Bulganin într-o cuvîntare a sa:

„Urez ca prietenia noastră să crească și să se întărească, să fie veșnică și indestructibilă, ca nimic să nu o întunece niciodată, ca prietenia dintre statele noastre socialiste să aducă fericire și prosperitate popoarelor noastre".

In pauza unui examen

Ce credeți voi, sport se face numai așa, pe stadion, cînd e vreo mare spartachiadă? Dacă o să le spuneți așa ceva copiilor de la Școala nr. 34, băieți, din București, o să vă rîdă în nas. Hei! Dacă ești sportiv pasionat, nu te împiedici de lucruri d-astea. De altfel, dacă nu mă credeți priviți aceste fotografii care au fost luate, pe cinstea mea, în pauza unui examen.

Cîțiva băieți din clasa a IV-a, împreună cu cîțiva din a V-a, au încins un meci de fotbal. In poartă se află Croțoiu Vladimir, din clasa a IV-a A, și, cu toate că e mic, vă asigur că mingea nu trece cu una cu două de el.

Dar meciul de fotbal n-a reușit să-i atragă pe toți amatorii de sport. Sînt unii care preferă voleiul, așa că atotvăzătorul nostru aparat fotografic a putut să prindă tocmai momentul cînd, printr-o „presă" formidabilă una din echipe a reușit să marcheze un punct.

Și mă simt dator să vă mai spun că (așa cum arată de altfel și fotografia de mai sus) într-un colț al curții, se desfășoară o „capră cu prelungire", iar în spatele școlii cîțiva joacă „mingea pe sub picior".

Pentru că toată chestiunea asta mi s-a părut nu știu cum, am vrut să le dau un sfat:

— Măi băieți, acum, înainte de a intra în examen mai răsfoiți puțin cartea, mai repetați oleacă.

Băieții m-au privit cu uimire:

— Să repetăm? Asta am făcut în timpul anului. Acum ne jucăm.

Și și-au văzut mai departe de joacă.

A. ALBU

Lățimea rîului

Ați ajuns la marginea unui rîu pe care nu știți cum să-l treceți. Vreți să știți dacă trunchiul de copac din apropiere vă va servi ca punte, dar nu cunoașteți lățimea rîului. Ce-i de făcut? Unii spun să mergeți de-a lungul rîului pînă veți găsi un podeț, dar tinerii geografi țin neapărat să cunoască lățimea rîului în acel punct. Cum o veți măsura? Să vă spun eu.

Notați un obiect oarecare (A) ușor de văzut, care se află pe celălalt mal, chiar lîngă apă, de pildă un copac. Unul dintre voi se așează exact în fața lui și înseamnă locul pe care stă (B) cu o piatră sau înfigînd un țăruș în pămînt. Apoi el trebuie să meargă de-a lungul malului pe o linie perpendiculară pe direcția dintre obiectivul de pe celălalt mal și țăruș. După ce face 30 de pași, notează punctul (C) și, mergînd pe aceeași direcție după alți 30 de pași notează iar un punct (D). Apoi întorcîndu-se cu spatele spre rîu el trebuie să pornească numărîndu-și pașii și privind din cînd în cînd înapoi către obiectivul însemnat de pe celălalt mal. Cînd va vedea țărușul C pe aceeași linie cu obiectivul A, să se oprească (E). Distanța DE din figură, adică de la ultimul țăruș pînă la locul în care s-a oprit, va fi egală cu lățimea rîului. Deci, tineri geografi, notați-o în carnetele voastre.

Săpunul viu

E timpul mesei și vrei să te speli pe mîini. In sacul de drum nu mai ai săpun. Privește în jurul tău. Nu găsești nici unul? Chiar printre plante se află. E Săpunarița, pe care tu o cunoști. E o plantă nu prea înaltă, cu frunzele așezate spre vîrf ca un smoc și cu ciorchini de flori alb-roze, asemănătoare cu cele de ridichi. Ea crește pe lîngă ape, în păduri și lunci și înflorește toată vara. Impreună cu apa formează o spumă săpunoasă, cu care te poți spăla foarte bine.

Ai grijă însă să n-o miroși și nici s-o guști, fiindcă te face să strănuți și e otrăvitoare.

Pentru spălatul mîinilor mai poți folosi și boabele de soc, care nu fac spumă, dar care curăță bine mîinile.

„Se ține de cuvînt"

— GLUMĂ —

Intr-o zi m-am întîlnit cu un prieten și l-am întrebat:

— Cîți ani ai?

— Doisprezece! — îmi răspunse el.

— Cum așa? Acum doi ani mi-ai dat același răspuns...

— Desigur! Eu nu sînt dintre aceia care azi spun una și mîine alta.

Trimisă de Andrei DISCA
comuna Butea
regiunea Iași

Examenele

Şi în unitatea noastră

In unitatea noastră examenele sînt în toi. Clasa a VII-a a dat pe examen la matematică: Cele mai bune lucrări scrise au fost ale pionierilor Ioan Radu, Dincă Violeta şi Butnaru Emilia, care au primit nota 5. In întreaga clasă s-au luat zece note 5. Pionierii şi şcolarii au învăţat în tot timpul anului după un plan ritmic, au participat la orele de consultaţii şi toate acestea i-au ajutat ca acum să dea răspunsuri clare şi precise.

Lăcătuşu Ion
Instructor Superior unitatea de pionieri nr. 17 Oraşul Stalin

Te aşteptăm, prietenă vacanţă!

Anul acesta, în toamnă, în clasa a IV-a de la Şcoala Medie nr. 2 din Iaşi au fost înscrişi 23 elevi. In timpul anului şcolar, copiii au învăţat a cum au învăţat...

Pentru examene însă, primele lor examene, n-a existat nici unul care să nu se pregătească cum trebuie. Şi rezultatele n-au întîrziat să se arate: copiii — toţi 23! — au promovat clasa!

Acum, pe drept cuvînt, pot striga cu deplină mîndrie:

— Te aşteptăm, prietenă vacanţă!

Ilie Dodea

In seria I-a...

Inainte de-a intra la examen, fiecare se gîndea că, oricum, matematica e matematică, nu scapi aşa uşor de ea.

— O să ne dea de furcă, nu glumă! arunca cîte unul o vorbă. Şi, cu toate că ceilalţi nu-l aprobau cu voce tare, li se putea citi această aprobare pe feţe.

Dar, mai cu o vorbă de duh, mai cu o văicăreală, timpul a trecut. A venit acum ora 9 şi iată-i în sala de examinare pe fricoşii de mai înainte — cei dintr-a V-a.

— Ei, copii, cine vrea să tragă biletele? întrebă glasul bine cunoscut al profesoarei. Şi se vede că vocea ei, care-i încurajase pe copii de atîtea ori în timpul anului, şi de data aceasta le-a dat aripi.

— Să viu eu prima... se ridică Marioara Adam, de parcă nu ea ar fi fost aceea care, cu cîteva clipe mai înainte, se tînguia. Trase un bileţel. Din bănci se auziră murmure de încurajare: „Bravo, Marioara! Tu o să fi prima... din seria I-a!...

De fapt, era şi normal să fie aşa. Din seria a I-a, Marioara era singura membră în colectivul detaşamentului...

După Adam, traseră biletele şi Florica Ciucă, şi Dan Bîrsă, şi Dan Magdo.

Apoi, după cîtva timp de pregătire, tot în ordinea în care au luat biletele au şi răspuns. Care au fost rezultatele? Păi, care să fie!? Marioara a luat nota 5, Florica — 5, Dan I — tot 5, iar Dan II... la fel ca Dan I!

Citind aceste rînduri, veţi exclama poate: „Ei, păi ăştia or fi cei care primeau 5 şi în cursul anului!..."

Ei bine, sînt şi dintre aceştia printre ei. Dar ce spuneţi de Florica Ciucă? Nota ei anuală la matematici e 3, la examen însă a primit un 5. Şi trebuie să ştiţi că ea nu e singurul exemplu. Acelaşi lucru s-a întîmplat şi cu Adriana Stoica şi cu Ion Ştefan şi cu...

Cum se explică acestea? Păi, aşa: Fiecare... după cum s-a pregătit!

Şc. de 7 ani, mixtă, nr. 7
București

Ştefan ZAIDES

Examenul e gata. Valerica şi Victoria Şuvoială fug fericite s-o întîmpine pe mama lor, care le aşteaptă în curte. Cum o să se bucure cînd îi vor spune că amîndouă au luat nota 5!

Peripeţiile lui Vasia Calendarchin şi ale căţelului său Ursic

din revista sovietică „PIONER"

Răsplata muncii

Bogdan Elena şi Roşianu Floarea sînt prietene foarte bune. Totdeauna, cînd o cauţi pe Floarea, e la Lenuţa. Impreună îşi făceau lecţiile. Iar acum, în vacanţă, tot împreună se joacă şi îşi ajută părinţii în treburile gospodăriei. Această prietenie însă, cam prin iarnă, a fost întunecată un timp. Şi asta pentru un motiv care v-ar părea cam ciudat: Floarea a primit cravata roşie. Aveţi însă puţină răbdare şi veţi afla cum stau lucrurile...

In primul rînd, Lenuţa nu voia să recunoască meritele prietenei sale.

— Ţine tovarăşa învăţătoare la ea, îşi zicea în gînd Lenuţa. Ce, parcă temele noastre nu-s rezolvate „la fel"? Nu sîntem amîndouă cuminţi? Dar, gîndind aşa, Lenuţa nu voia să cugete mai mult

la ceea ce înseamnă acest „la fel".

Lenuţa îşi tot ocolea prietena. Găsea zeci de motive să nu fie acasă, să nu-i răspundă la întrebări. Asta pînă ce a aflat tovarăşa învăţătoare, care într-o zi i-a spus:

— Te-ai supărat că Floarea a devenit pionieră şi tu nu? Floarea e o bună şcolăriţă. Işi face conştiincios lecţiile. „Şi eu, eu nu sînt la fel de bună?" — era să se repeadă Lenuţa. Insă, în loc de asta, îşi plecă capul. Din felul în care o privise învăţătoarea, Lenuţa înţelesese că ceea ce voia să ascundă ea cu multă grijă era acum un lucru cunoscut. Aţi înţeles şi voi, cred. Lenuţa trăgea mereu cu coada ochiului la caietul Floarei. De aceea semănau temele lor atît de mult...

Cuvintele învăţătoarei sale au frămîntat-o mult. Işi dădea seama că, scriind problemele după Floarea îşi făcuse numai rău. In afară de asta, se simţea foarte ruşinată.

— Gata! De acum îmi fac singură lecţiile, şi-a spus ea.

Dar Lenuţa nu-şi închipuia cît îi va fi de greu, acum, după ce căpătase proasta deprindere de a nu gîndi singură. Stătea aplecată asupra caietului pînă seara tîrziu, socotea de zece ori o problemă, dar rezultatul din carte nu-i ieşea. Văzînd că n-o scoate la capăt, s-a dus de cîteva ori la şcoală cu problemele nerezolvate.

— Ce-i cu tine? o întrebau fetele. De ce nu ţi-ai scris?

— Am uitat, minţea repede, şi le întorcea spatele. Ii era ruşine, să le spună adevărul.

Dar Floarea?

Floarea n-a stat mult pe gînduri. De cum a observat încurcătura Lenuţei, s-a şi dus la prietena ei. Au stat atunci mult de vorbă. Lenuţa nu voia să primească ajutor nici în ruptul capului. Dar Floarea nu s-a lăsat. Pînă la urmă au hotărît să-şi facă lecţiile împreună. Bineînţeles, nu mai putea fi acum vorba ca Lenuţa să copieze după caietul Floarei. Aceasta o ajuta numai la raţionamentul problemei, apoi o lăsa să se descurce singură. Azi aşa, mîine aşa, pînă cînd Lenuţa a învăţat cum trebuie gîndită o problemă, cum poţi să-i dai de fir, ce socoteli să faci. Şi, la sfîrşitul anului şcolar, Lenuţa nu numai că reuşea să facă singură problemele date de tovarăşa învăţătoare, dar rezolva şi altele mai grele.

Nu de mult, în clasa a III-a a Şcolii din comuna Atîrnaţi, raionul Alexandria, s-a petrecut un eveniment deosebit. Bogdan Elena, Lenuţa, a primit cravata roşie, răsplata muncii sale. Şi nu e supărată că a primit-o aşa de tîrziu. Ea ştie acum că merită pe deplin cravata roşie.

Geta COSTIN

„Numai de-aş trece cls. a VII-a..."

(urmare din pag. 1)

avea şi o inimă bună. Ea observase cum o ocolesc fetele pe Constanţa şi înţelesese că suferă. Şi acum se hotărîse să se împrietenească cu ea.

Dar clasa nu era pentru această prietenie.

— Să danseze şi Constanţa în echipa noastră, propuse Georgeta într-o zi.

— Cuuum? au întrebat fetele, dispreţuitor. Ea trebuie să înveţe, că de nu...

— Dacă n-o primiţi, n-am să mai dansez nici eu, se supără Georgeta că n-o primeau şi pe prietena ei.

Constanţa nu prindea uşor lecţiile. Georgeta însă a ajutat-o. Au învăţat împreună şi răspunsurile ei au început să fie mai bune. Prietena Georgetei a devenit mai veselă.

— Nu-i chiar aşa cum am crezut-o noi, se auzeau iar şoapte.

Şi azi una, mîine alta, fetele s-au convins de acest lucru. Incetul cu încetul, în clasă s-a închegat un colectiv unit. Constanţa nu mai era socotită o fată ciudată, picată cine ştie de unde, ci o colegă bună şi ordonată.

Nu de mult am fost la Şcoala de 7 ani mixtă din comuna Costeşti, regiunea Piteşti, şi am cunoscut-o pe Constanţa Muşat. Era tocmai la o repetiţie de cor. Lingă ea, şedea o fată cu priviri calde — era prietena ei, Georgeta.

— Ştiţi, de un timp încoace fetele îşi petrec multă vreme împreună, îmi zise tovarăşa dirigintă. Se apropie despărţirea...

— Deunăzi le-am surprins vorbind despre viitor. Işi depănau visele:

— Eu mă fac inginer agronom şi mă întorc în comună..

A venit vorba şi de Constanţa Muşat.

— Ştiţi ce propunere am? zise Georgeta. Constanţa e o fată ordonată şi are multă răbdare: să se facă soră de caritate.

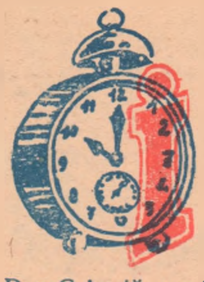
Constanţa zîmbi. Prietena ei îi ghicise gîndul — visul ei de viitor!

Şi bucuria cu care o înconjoară colegele ei acum, în preajma despărţirii, a făcut-o să uite pentru totdeauna gîndul întunecat de atunci: „Numai de-aş trece clasa a VII-a..."

Irina RADULIAN

Examenul lui Griguță

n timpul anului, Griguță Picu nu prea strălucise la învățătură. Adesea, tovarășul diriginte îi spunea: „Griguță, pierzi ore prețioase... Prea mulți timpi morți, băiete, în munca ta! Prețuiește-ți timpul! măsoară-ți-l cu minutul, cu secunda, dacă se poate... Se apropie examenele, o să rămîi în coadă !...

Dar Griguță era băiat ambițios: nici nu se gîndea să rămînă în coadă !

In camera lui, Griguță se cufundase în studierea listei de examene. Pînă la primul examen nu mai erau decît 3 zile.

„Trebuie să-mi planific timpul, hotărî el. Nu mai am de pierdut nici o secundă."

Și Griguță se așternu pe calcule. La început, a calculat timpul pînă la fiecare examen în zile, apoi în ore și minute. Acum... acum calcula secundele.

Pe masă, în fața lui, cinci dreptunghiuri de carton... Le botezase „Calendarul secundelor"...

„Iată, își zicea Griguță, am tăiat toate aceste cinci cartoane dintr-odată. Am economisit în felul acesta 3 minute... Ei bine, sînt 180 de secunde. Intr-o secundă, citesc 2 cuvinte... în 3 minute 360 de cuvinte... în 3 ore 21.800 de cuvinte, în 3 zile 518.400 cuvinte... 518.400 de cuvinte"... repeta el uluit.

„Geografia, continuă el calculul, are 218 pagini, fiecare pagină are 40 de rînduri, fiecare rînd 8 cuvinte... Asta înseamnă în total 69.760 de cuvinte. In 3 zile o citesc de 7 ori ! Iar dacă scot din socoteală pozele și hărțile, rămîn 190 de pagini, adică 60.800 de cuvinte... Deci o citesc de 8 ori și jumătate. Și nu numai geografia... și fizica, și botanica, toate"... Și Griguță continuă să împartă zilele în ore, orele în minute și secunde. 20 de milioane de secunde ! Griguță simțea că-i cresc aripi...

Nimeni din clasă nu știa acest lucru. El singur știa cîte secunde și, la nevoie, cîte fracțiuni de se-

cundă sînt pînă la fiecare examen. Continua înfierbîntat să completeze „Calendarul secundelor", să numere pagini, rînduri, cuvinte...

In sfîrșit, după vreo 4 ore, termină primele 3 cartoane și le bătu în perete. Nu se mai sătura privindu-le. Așa dar, pînă la primul examen mai erau 256.200 secunde.

Deodată, ușa se deschise. Era mama lui.

— Griguță, nu vii la masă ? Te-am chemat de două ori.

Griguță rămase ca trăznit. Masa n-o prevăzuse... n-o calculase... Trecu în sufragerie încurcat. Ciorba era pusă. Griguță începu s-o soarbă, dar se fripse la buze și aruncă lingura, strîmbîndu-se. Apoi spuse înciudat:

—Ciorba asta numai pînă se răcește mă costă 360 de cuvinte.

— Ce cuvinte, Griguță ?

— Calculează și dumneata... 3 × 60 × 2 împărțit la 8... Exact o pagină și 5 rînduri... Dar pînă la sfîrșitul examenelor ? Și asta numai pînă se răcește... 20 de ciorbe... un dezastru !

In sfîrșit, începu să înfulece cu o grabă năprasnică și după 2—3 minute se sculă de la masă, cu gura plină.

— Griguță, nu te culci puțin ? Pînă la 4... Inveți apoi mai bine...

— Să dorm ? bîigui el. Aoleu... dar asta-i o nenorocire! ... Uitasem de somn, înseamnă că, zilnic,

— Schiță satirică —

de Mircea Sîntimbrianu

pierd 8 ore ! Ce fac cu calendarul „secundelor ?" 480 de minute... 28.000 de secunde pe zi... Va trebui să fac alt calendar, să recuperez la maximum din timp, să simplific totul, să elimin tot ce e inutil... De pildă, cireșele astea — se gîndi Griguță.. să pui sîmburii în farfurioară, ce de timp pierdut...

Mama nu-i dădea voie să-i înghită. Dar acum, ori de cîte ori mama privea în altă parte, Griguță le înghițea cu sîmbure cu tot. Se calmase, era chiar mulțumit: cîștigase cîteva zeci de secunde !

„Așa va trebui să fac, își zicea el, să elimin tot ce se poate elimina"... Deocamdată, începu să-și refacă socotelile... Toate cifrele se micșorară cu o treime...

„Așa nu merge, cugeta Griguță. Trebuie să cîștig timp altfel. Nu la secunde... la citit... Ce rost are să citesc cuvînt cu cuvînt... Și mai ales frază după frază ? Totul trebuie prescurtat... trebuie pus în formulă; ca la algebră. La geografie, de pildă, e prea multă vorbărie... Important este să știi numele proprii: munții, lacurile, rîurile, orașele... Așa ne-a spus și la școală... „Invățați după biletele de bază, învățați esențialul..." O să le scot în caiet și o să le pun în formulă".

Lui Griguță îi bătea inima de emoție cînd se așternu pe lucru. „Munții Apuseni de pildă: Zarand, Metalici, Trascău, Gilău, Bihor, Codru... Așa sînt greu de ținut minte... Dar dacă iau numai prima silabă din fiecare? Za-me-tras-gi... bi... Co... Zametrasgibico... Strașnic ! Aștia sînt Munții Apuseni: Zametrasgibico... sau afluenții Siretului: Suceava, Moldova, Bistrița, Trotuș, Putna... adică Sumolbitropu... Am bălțile de pe malul Dunării sau localitățile petrolifere, sau orice. Totul se poate pune în formulă. Asta economie de timp !", se bucura Griguță continuînd zorit să extragă silabe, să le potrivească, să le prescurteze. In 3 ore, epuizase manualul. Răspunsese la toate biletele... Acum pronunța pe sărite răspunsurile, cu glas tare, accentuînd fiecare silabă:

— Zametrasgibico...

— Sumolbitropu...

— Greneposuca....

— Brasurosîc...

Peste două zile, la orele 8, copiii erau în clasă. Incepea examenul. Griguță a fost chemat printre primii. Imediat ce s-a tras biletul, s-a așezat în bancă, a închis ochii și a început să-și miște buzele cu repeziciune. In liniștea clasei se auzea aproape deslușit:

— Co-frun-ghi-ie pă-piatrabu. Zame-tras-gi-bi-co...

Nota apoi ceva pe ciornă și iar începea să silabisească. In sfîrșit, ridică mîna:

— Gata, tovarășe profesor. Munții dintre Olt și Prahova și munții Apuseni.

Griguță închise ochii, silabisi ceva și începu ca o mitralieră:

— Cozia, Frunți, Ghițu...ie... Iezer... pă.... Păpușa... Piatra Craiului... și ăștia sînt. Adică nu.. mai este bu...

Profesorul înclină din cap în semn de aprobare...

Griguță crispat se uita în tavan... Sudoarea îi curgea pe frunte.

— Bu... bu... buuu...

— Bucegi ! îi spuse în sfîrșit profesorul.

— Bucegi ! îi țîșni și lui Griguță cuvîntul.

— Acum arată-i pe hartă, spuse profesorul.

Griguță luă linia și se îndreptă șovăind spre hartă... Privi cîteva clipe harta și apoi așeză linia în Carpații Răsăriteni... O coborî spre nord, iar o înălță în Carpații Răsăriteni.

— Aici, spuse el cu voce moale.

Profesorii din comisie schimbară o privire între ei, apoi profesorul examinator spuse:

— Treci la subiectul doi

— Munții Apuseni, îngăimă Griguță... Za.... Za... Zalău... adică nu... Zarand... metalici.... gi... bi... Bistrița... co... Constanța... adică nu... Cozia... adică nu... co... co...

— Arată-i pe hartă, spuse profesorul.

Griguță luă din nou linia și se îndreptă spre hartă... Dar privirea lui rătăcea undeva între Mureș și Someș... Iar linia de-abia ridicată îi cădea odată cu mîna de-a lungul corpului...

— Griguță, mai trage un bilet.

După ce a terminat de răspuns s-a așezat. Nu-i era ciudă pe ceilalți copii că răspundeau bine. Ii era ciudă pe sine însuși... Greșise oare calculele ? Calculase mai multe secunde ? Numărase prost paginile ? Prescurtase prea mult ? Poate ar fi trebuit două silabe din fiecare cuvînt. Dar dacă pui două de ce să nu pui trei, adică pe toate ? „Nu trebuia să scot hărțile... De aia m-am încurcat, își zicea abătut. Să învăț pentru fizică și schemele... și fără nici o prescurtare... altfel pățesc ca la geografie".

Pînă la sfîrșitul examenului Griguță rupse bucățică cu bucățică întreaga foaie unde își închipuia că are toată geografia prescurtată.

La ieșirea din clasă, se apropie de el Petrică Viforeanu:

— Griguță, vii după masă la scaldă ?

— La scaldă ? Acum, în examene ?

— Mai întîi învățăm... Răspundem la 5—6 bilete, apoi ne scăldăm, pe urmă mai lucrăm 5—6... Vino la mine, învățăm împreună. Pînă la examen le pregătim pe toate și mergem și la scaldă și la cireșe.

Griguță ajunse acasă și intră grăbit în camera lui. Se așeză la masă. Privea „Calendarul secundelor". Se sculă și începu să-l privească mai îndeaproape. Luă creionul apoi și adăugă apăsat: PIERDUTE... Așa e mai bine zis: „Calendarul secundelor pierdute".

— 256.200 secunde pierdute... Se trînti în pat și adormi buștean. Nu se mai trezi decît cînd auzi bătăi în geam. Era Petrică Viforeanu care îl chema:

— Griguță, hai să învățăm la fizică.

Prea era vechi și Caragiale...

Dănuț Popescu are 11 ani, e elev în clasa a V-a și...

...și e tare șugubăț ! Indiferent unde și cînd, lui îi arde de glumă.

Iată ce i s-a întîmplat la examenul de limba romînă din pricina unei gafe:

— Copii, povestiți schița «VIZITA...» de I. L Caragiale — a dictat profesoara.

În timpul lucrării însă, Ionel nu s-a mulțumit numai să povestească subiectul, ci l-a și exemplificat... „modernizîndu-l" pe Moș Virgulă. Ce s-a gîndit el: „O să rămînă paf ! profesoara !"

Iată cum sună textul caragialeian: „— Coniță ! uite Ionel ! vrea să-mi răstoarne mașina !... Astîmpără-te, că te arzi !"

...și iată cum sună același text dar „modernizat", dănuțian !: „— Cucoană, uite Ionel ! vrea să-mi răstoarne aragazul !... Astîmpără-te, că te prăjești !"

Ce vreți ? Odată și odată tot trebuia să se găsească un cap luminat care să-l „modernizeze" pe Caragiale. Atunci. de ce să nu fie tocmai el — Dănuț, capul luminat ?

Numai că, la urmă, nu profesoara a rămas „paf" ci... Dănuț, cînd a văzut nota.

Răspunsuri la CINE ȘTIE MAI MULT?

RĂSPUNSURILE SERIEI A VII-A

PENTRU CLASELE A IV-a ȘI A V-a

1. In realitate era ora 10,55.

2. In Marea Mediterană pescuiesc pescarii de pe trei continente.

3. Intrebarea a fost pusă greșit. Cartea „Copilăria mea" este scrisă de M. Gorki.

4. Goții ne-au lăsat moștenire vase cu figuri de zeități și „Cloșca cu pui".

5. Apa nu lipsește din nici un organism.

PENTRU CLASELE A VI-A ȘI A VII-A

1. Relatarea este greșită. Siracuza se află în Sicilia. Monrovia, este capitala Liberiei. Lima, capitala statului Peru, nu este așezată pe Amazoane; Beirut este capitala Libanului.

2. Aurul, cuprul.

3. Ionel a calculat astfel: muștele au cîte șase piciorușe, iar păianjenii cîte 8. Dacă iei cîte 2 piciorușe de la fiecare păianjen, astfel ca să aibă la fel ca muștele, toate cele 10 insecte vor avea:

10 × 6 = 60 piciorușe.

Urmează deci că am tăiat

66 — 60 = 6 piciorușe de păianjen.

Prin urmare vor fi:

6 : 2 = 3 feluri de păianjeni

Prin urmare vor fi:

6 : 2 = 3 feluri de păianjeni și

10 — 3 = 7 feluri de muște.

4. Afirmația este greșită. Suprafața apei dintr-un vas care se rotește pe plan orizontal în jurul unui punct din afara lui este verticală.

5. In poemul „Bălcescu" de Eugen Jebeleanu sînt îmbinate genurile literare liric și epic.

Redacția și administrația: București Piața Scînteii, tel. 7.61.00, 7.60.10. Abonamentele se fac la toate OFICIILE POȘTALE și SECȚIILE RAIONALE DE DIFUZARE A PRESEI.
Taxa plătită în numerar conform aprobării Dir. Gen. P.T.T. 100.114 Tiparul: Intr. Poligrafică Nr. 2 str. Brezoianu Nr. 23—25.